

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในภาวะแห่งความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการติดต่อสื่อสารที่ไร้พรมแดน การรับรู้ข่าวสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลกสามารถเชื่อมโยงถึงกันได้ ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตความเป็นอยู่อย่างมากมาย ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม รวมทั้งการศึกษา สถานะการแข่งขันเพื่อความอยู่รอด เป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ การพัฒนาประเทศเพื่อให้สามารถยืนหยัดแข่งขันกับนานาประเทศทั่วโลกได้อย่างไม่เสียเปรียบเป็นสิ่งสำคัญ การบริหารประเทศแบบเดิมไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับบางอย่างไม่ครอบคลุมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน จำเป็นต้องมีการปฏิรูปด้านต่าง ๆ ในประเทศไทย

วิกฤตทางเศรษฐกิจ ความผันผวนทางการเมือง ความสุกร่อนทางวัฒนธรรมและศีลธรรม ความเสียเปรียบในสนามแข่งขันที่ต้องวัดกันด้วยคุณภาพและสมรรถภาพคนไทย และสังคมไทย เริ่มต้นตัวที่จะติดตามความเปลี่ยนแปลงทั้งทางบวกและทางลบของประเทศอย่างใกล้ชิด เมื่อใดก็ตามที่คนส่วนใหญ่ของประเทศยังยากจนและอ่อนด้อย ขาดสิทธิและโอกาสในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว และการทำมาหากิน เสียงเรียกร้องให้มีการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาจะมีมากขึ้น ตามลำดับ (คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้. 2544 : 1) ด้วยเหตุผลดังกล่าวสังคมไทยจำเป็นต้องมีการเตรียมการรองรับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่มากับกระแสโลกาภิวัตน์ ด้วยการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ ความสามารถในการแข่งขัน สวงวรศึกษาศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น โดยใช้กระบวนการในการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (สำนักทดสอบทางการศึกษา. 2544 : 1) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้กล่าวถึงสิทธิในการศึกษาของชนชาวไทยไว้ในหมวดที่ 3 ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย มาตรา 43 ความว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาอบรมของรัฐ จะต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน การจัดการศึกษาอบรม

ขององค์กรวิชาชีพและเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

การปฏิรูปการศึกษาเป็นภารกิจสำคัญและมีความจำเป็นเร่งด่วน ที่รัฐบาลทุกรัฐบาล ต้องนำไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 หมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ได้กำหนดแนวนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐ ดังมาตรา 81 ได้บัญญัติว่า “รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษา อบรมให้เกิดความรู้ คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุง การศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้และ ปลุกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สนับสนุนการศึกษาค้นคว้าวิจัยใน ศิลปวิทยาการต่าง ๆ เร่งรัดพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครู และ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ”

การที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา นำไปสู่กระบวนการ ตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 อันเป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารและการจัดการศึกษาอบรมเพื่อพัฒนาการศึกษา ของประเทศให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ซึ่งแนวทางในการจัดการศึกษาตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาตินั้น ได้กำหนดไว้ในหมวดที่ 4 ว่าด้วยแนวการจัดการศึกษา (มาตรา 22-30) โดยมาตรา 22 กล่าวว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการ จัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ” (สำนักงาน ปฏิรูปการศึกษา. 2544 : 2)

ส่วนในด้านของการบริหารและการจัดการศึกษานั้น หมวดที่ 5 แห่งพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ว่าด้วยการบริหารและการจัดการศึกษาของรัฐ ส่วนที่ 2 ว่าด้วย การบริหารและการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และส่วนที่ 3 ว่าด้วย การบริหารและการจัดการศึกษาของ เอกชน โดยในส่วนของการบริหาร การจัดการศึกษา ของรัฐนั้น ได้กล่าวถึงการกระจายอำนาจ ทางการศึกษา เอาไว้ในมาตรา 39 ความว่า “ให้กระทรวงกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา ทั้งด้านวิชาการงบประมาณ การบริหารงานบุคคลและการบริหารงานทั่วไปไปยังสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และ สถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง ทำให้สถานศึกษามีอำนาจและการจัดการศึกษา

ในด้านวิชาการ งบประมาณการบริหารงานบุคคล และการบริหารงานทั่วไป อย่างมีอิสระมากขึ้น ทั้งนี้สถานศึกษาต้องดำเนินการร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นๆ ตามมาตรา 9(6) และมาตรา 29 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวดที่ 5 ส่วนที่ 2 ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีสิทธิในการจัดการศึกษาได้ทุกระดับ ตามความ ในมาตรา 41 กำหนดว่า“องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิจัดการศึกษาในระดับใดระดับหนึ่งหรือทุกระดับตามความพร้อม ความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่น” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถที่จะจัดการศึกษาได้ตามความพร้อมของท้องถิ่นของตน การจัดการศึกษา จึงเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายในสังคมต้องเข้ามามีส่วนร่วม การปฏิรูปการเรียนรู้และการจัดการศึกษาในอนาคตจึงเป็นเรื่องของทุกคนที่อยู่ในระนาบเดียวกัน มากกว่าที่จะอยู่ในสายการบังคับบัญชา อย่างที่เป็นมาในอดีต (รุ่ง แก้วแดง. 2542 : 3) การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 จึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่สถานศึกษาและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการในอนาคต เนื่องจาก องค์กรบริหารส่วนตำบลเป็นองค์กรที่อยู่ใกล้ชิดกับชุมชนมากที่สุด มีความรู้ความ เข้าใจ ปัญหาและความต้องการของชุมชนเป็นอย่างดี การจัดการศึกษาโดยให้องค์การบริหารส่วนตำบลเข้ามามีส่วนร่วม จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่จะสามารถบริการทางการศึกษา ให้สอดคล้องกับความต้องการ ความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตของชุมชนได้เป็นอย่างดีและทั่วถึง ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่ารูปแบบการบริหารจัดการที่มุ่งกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปยังองค์กรการปกครองท้องถิ่นซึ่งถือเป็นหน่วยงานบริหารที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดนั้น น่าจะเป็นรูปแบบที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ และสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้เป็นอย่างดี และเหมาะสมกับยุคสมัย แต่ในสถานการณ์ของผู้เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลากรในแวดวงการศึกษายังไม่มั่นใจในความพร้อมความรู้ความเข้าใจและความจริงใจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงยังวิตกกังวลและไม่แน่ใจในสวัสดิการและสวัสดิภาพของตน หากจะต้องโอนมาสังกัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้นการกระจายอำนาจบริหารจัดการไปสู่สถานศึกษาโดยตรง จึงน่าจะเป็นทางออกสำคัญที่ควรได้รับการพิจารณาและดำเนินการ การกระจายอำนาจการจัดการศึกษาจากส่วนกลางไปสู่สถานศึกษาโดยตรงสามารถดำเนินการ ได้ตามที่พระราชบัญญัติ

การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 มาตรา 9(2) ซึ่งได้บัญญัติเกี่ยวกับหลักในการจัดระบบ โครงสร้างและกระบวนการจัดการศึกษาไว้ว่า “ให้มีการกระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษาและองค์กรปกครองท้องถิ่น” และปัจจุบันประเทศที่มีการกระจายอำนาจสู่สถานศึกษาโดยตรงเพื่อให้ โรงเรียนมีอิสระในการบริหารตนเอง (Self-Managing School) ได้แก่ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และแม้แต่ประเทศอังกฤษ ซึ่งเคยกระจายอำนาจสู่องค์กรบริหารการศึกษาท้องถิ่น (Local Education Authority –LEA) ก็ได้เปลี่ยนเป็นการกระจายอำนาจจากกระทรวงสู่สถานศึกษาโดยตรง รวมทั้งประเทศสหรัฐอเมริกาที่เน้นการกระจายอำนาจสู่สถานศึกษาให้บริหารโดยยึดโรงเรียนเป็นฐาน (School-Based Management) ตลอดจนการส่งเสริมให้โรงเรียนมีอิสระมากขึ้นในรูปแบบโรงเรียนในกำกับ (Charter School) จนประสบผลสำเร็จมาแล้ว สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาของประเทศมาก เนื่องจากเป็นการศึกษาสำหรับประชาชนทุกคนโดยถ้วนหน้า และครอบคลุมการศึกษาภาคบังคับ อันจะส่งผลต่อการพัฒนาความเจริญของประเทศในทุก ๆ ด้านจึงควรที่จะให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรร่วมมือกันส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาสถานศึกษา ที่อยู่ในเขตพื้นที่หรือในความรับผิดชอบให้เข้มแข็งและพร้อมที่จะรับการกระจายอำนาจอย่างเต็มที่ ซึ่งปัจจัยสำคัญทำให้สถานศึกษามีความพร้อมในการรับการกระจายอำนาจ ประกอบด้วย

1. การให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการโดยองค์คณะบุคคลและการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา ตลอดจนเครือข่ายพ่อแม่ผู้ปกครอง
2. การพัฒนาทีมงานภายในโรงเรียนให้มีความรู้ ความสามารถและทัศนคติที่ถูกต้องในการบริหารจัดการเพื่อรองรับการกระจายอำนาจ
3. ระบบต่าง ๆ ภายในโรงเรียนต้องมีความพร้อมและมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ระบบข้อมูล ระบบประกันคุณภาพ หรือระบบการการซื้อจัดจ้าง เป็นต้น
4. การรวมพลังของสถานศึกษาในลักษณะเครือข่าย ทั้งนี้เพื่อให้สถานศึกษาต่าง ๆ ได้มีโอกาสร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการปฏิรูปการศึกษา พร้อมทั้งจะก้าวเดินไปด้วยกันอย่างภาคภูมิใจบนพื้นฐานของผลแห่งความสำเร็จร่วมกัน
5. ผู้บริหารสถานศึกษาต้องกล้าคิด กล้าตัดสินใจและเน้นในเรื่องคุณธรรมจริยธรรมเพื่อให้ได้รับความเชื่อถือ ศรัทธาจากประชาชน รวมทั้งไม่บริหารแบบรวมอำนาจในลักษณะอำนาจนิยม ตลอดจนเป็นนักประสานงานที่ดี คิดกว้าง มองไกล เป็นผู้นำ

ในการวิเคราะห์และเข้าใจสภาพบริบทของตนเองอย่างชัดเจน และมีความมุ่งมั่นในการบริหารจัดการศึกษาโดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ

สำหรับการเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยหน่วยงานต้นสังกัด สถานศึกษาและผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้สถานศึกษามีความเข้มแข็ง ควรดำเนินการในลักษณะของเครือข่ายการทำงาน โดยยึดหลักให้ทุกฝ่ายมีเกียรติ ศักดิ์ศรีตลอดจนสิทธิและโอกาสที่เท่าเทียมกัน ซึ่งถือเป็นการทำงานในแนวราบ โดยไม่มีการสั่งการจากฝ่ายใดตลอดจนเป็นกระบวนการเรียนรู้โดยผ่านการทำงานร่วมกันและที่สำคัญแนวทางการจัดการแบบเครือข่ายควรประกอบด้วย

- 1) การแสวงหาจุดหมายร่วมกัน (Purpose)
- 2) การกำหนดความเชื่อพื้นฐานร่วมกัน (Principle)
- 3) การกำหนดความสามารถที่ต้องมีร่วมกัน (Capability)
- 4) การกำหนดบทบาทของแต่ละฝ่าย ความสัมพันธ์และความรับผิดชอบที่มีต่อกัน (Concept)
- 5) การกำหนดกฎระเบียบที่ยึดโยงความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน (Structure) และ
- 6) การกำหนดโครงการและกิจกรรมที่ต้องทำร่วมกัน

อันจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่ได้ให้ความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างมากด้วยการกำหนดให้การจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามธรรมชาติอย่างเต็มตาม ศักยภาพทั้งนี้กระบวนการเรียนรู้ต้องให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งชุมชนและสถาบันต่างๆ ได้มีส่วนร่วม

ดังนั้นเมื่อนโยบายการกระจายอำนาจด้วยการถ่ายโอนสถานศึกษาไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องประสบกับปัญหาและไม่สามารถดำเนินการได้ จึงควรใช้วิธีการกระจายอำนาจ โดยตรงไปสู่สถานศึกษา ทั้งนี้โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานต้นสังกัดและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องร่วมกันส่งเสริมและพัฒนาสถานศึกษาให้มีความเข้มแข็ง เพื่อเตรียมความพร้อมในการที่จะรองรับการกระจายอำนาจจากส่วนกลางได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป ผู้วิจัยในฐานะที่เป็น ผู้บริหารสถานศึกษา จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อใช้เป็นแนวทางในการประสานงานและส่งเสริมการจัดการศึกษาในระดับท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2
2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ที่มี วุฒิการศึกษา ตำแหน่งและประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ทั้งโดยรวมและรายด้าน
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2

สมมุติฐานการวิจัย

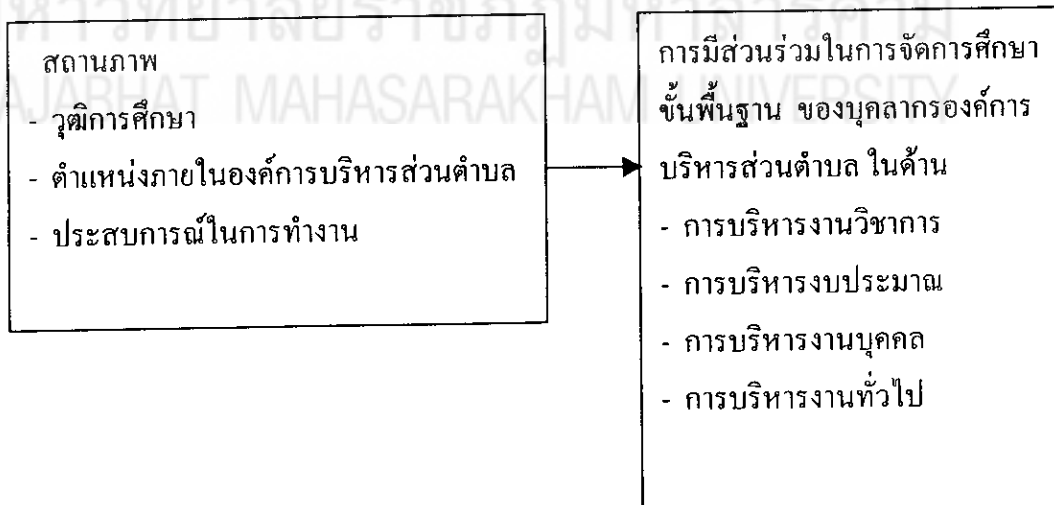
บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีวุฒิการศึกษา ตำแหน่ง และ ประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ใช้กรอบแนวคิดของ กระทรวงศึกษาธิการ

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นายกองจัดการบริหารส่วนตำบล 30 คน ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล 30 คน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล 30 คน และสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 650 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นายกองจัดการบริหารส่วนตำบลจำนวน 28 คน ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 28 คน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 28 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 242 คนรวม 326 คน ได้มาโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) (สมศักดิ์ คำศรี 2548 : 33-35) โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สถานภาพของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่

3.1.1 วุฒิการศึกษา

- 1) ประถมศึกษา
- 2) มัธยมศึกษา
- 3) อนุปริญญา
- 4) ปริญญาตรี
- 5) สูงกว่าปริญญาตรี

3.1.2 ตำแหน่ง

- 1) นายกองจัดการบริหารส่วนตำบล
- 2) ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
- 3) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
- 4) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

3.1.3 ประสบการณ์ในการทำงาน

- 1) เคยเป็นคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
- 2) ไม่เคยเป็นคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2 ตามกรอบงานของสถานศึกษาดังนี้

- 1) งานวิชาการ
- 2) งานงบประมาณ
- 3) งานบริหารบุคคล
- 4) งานบริหารทั่วไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การมีส่วนร่วม หมายถึง ระดับการเข้าไปมีบทบาทและมีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานของสถานศึกษาในด้านการบริหารวิชาการ การบริหารงบประมาณ การบริหารงานบุคคล และ การบริหารงานทั่วไป ซึ่งเป็นอำนาจของสถานศึกษา ตามมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542

1.1 งานวิชาการ หมายถึง การบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา ประกอบด้วย งานการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลและการเทียบโอนผลการเรียน การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ การนิเทศการศึกษา การแนะแนวการศึกษา การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา การส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน การประสานความร่วมมือในการพัฒนางานวิชาการกับสถานศึกษาอื่น การส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคล ครอบครัว องค์กร หน่วยงานและสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา

1.2 งานบุคคล หมายถึงการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา ประกอบด้วย การวางแผนอัตรากำลังและกำหนดตำแหน่ง การสรรหาและการบรรจุแต่งตั้ง การส่งเสริมประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน งานวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการ

1.3 งานงบประมาณ หมายถึง การบริหารงานงบประมาณ การเงินและพัสดุในสถานศึกษา ประกอบด้วย การจัดทำและเสนอของบประมาณ การจัดสรรงบประมาณ การตรวจสอบติดตามประเมินผลและรายงานผลการใช้เงินและผลการดำเนินงาน การบริหารการเงิน การบริหารบัญชี การบริหารพัสดุและสินทรัพย์

1.4 งานบริหารทั่วไป หมายถึง การบริหารงานบริหารทั่วไปในสถานศึกษา ประกอบด้วย การดำเนินงานธุรการ งานเลขานุการคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน การพัฒนาระบบและเครือข่ายสารสนเทศ การประสานและพัฒนาเครือข่ายการศึกษา การจัดระบบบริหารและพัฒนาองค์กร งานเทคโนโลยีสารสนเทศ การส่งเสริมสนับสนุนด้านวิชาการ งบประมาณ บุคลากรและบริหารทั่วไป การดูแลอาคารสถานที่และ

สภาพแวดล้อม การจัดทำสำมะโนผู้เรียนการรับ นักเรียน การส่งเสริมและประสานงาน การศึกษาในระบบ นอกกระบบและตามอัธยาศัย การระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษา การส่งเสริมงานกิจการนักเรียน การประชาสัมพันธ์งานการศึกษา การส่งเสริมและ สนับสนุนการศึกษาของบุคคล องค์กร หน่วยงานและสถาบันสังคมอื่นที่จัด การศึกษา งานประสานราชการกับเขตพื้นที่การศึกษาและหน่วยงานอื่น การจัดการควบคุม ในหน่วยงาน งานบริการสาธารณะและงานที่ไม่ระบุในงานอื่น

2. วุฒิการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแบ่งเป็นระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี

3. บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง ตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วย นายกององค์การบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบล สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

4. ประสบการณ์ในการทำงาน หมายถึง ก่อนทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน เคยเป็น คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

5. นายกององค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง นายกององค์การบริหารส่วนตำบล ที่มาจาก การเลือกตั้งโดยตรงตำบลละ 1 คน ในเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2

6. ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง ประธานสภาองค์การบริหาร ส่วนตำบล ที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเลือกตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลละ 1 คน ในเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2

7. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง สมาชิกสภาองค์การบริหาร ส่วนตำบลที่ได้รับเลือกตั้งหมู่บ้านละ 2 คน ในเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 2

8. ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง ปลัดองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ปฏิบัติงานประจำองค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่รับผิดชอบในการปกครองบังคับบัญชา พนักงานส่วนตำบลและการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมดตลอดจน การบริหารงานด้านอื่นๆตามนโยบายและแผนงานที่กำหนด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สถานศึกษาและองค์การบริหารส่วนตำบลได้ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาระหว่างสถานศึกษากับองค์การบริหารส่วนตำบลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เป็นข้อมูลสารสนเทศในการพัฒนาการศึกษาของสถานศึกษาและการส่งเสริมการจัดการศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบล
3. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางการศึกษาสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุงพัฒนางานของสถานศึกษากับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชนได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY